

— «Γυναίκα, τί θ' ἀπογίνη ὁ γείτονας δίχως σπίτι, πούχει καί παιδι καί τρία χορίζια τῆς παντρείας;»

«Ἦθελα νάν τοῦ πῶ τὸ καλὸ τοῦ μοῦρθε στὸ νοῦ, ἤθελε νά μοῦ πῆ κι' αὐτός, μὰ φοβώμαστε μὴν ἀποπάρη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ξεθαρρεύτηκα ἐγὼ καί τοῦ λέω :

— «Ἄντρα! σάν πεθάνωμε, σὲ ποιό ἀπ' τὰ παιδιὰ μας θ' ἀφίσωμε τὸ σπίτι πούχω κληρονομιά;»

— «Σ' ὅποιον ἀπ' τοὺς δυὸ τ' ἀφήσωμε, θὰ βαρυνγομάη ὁ ἄλλος», μοῦ λέει ὁ γέρωσ μου.

— «Νάν τ' ἀφήσωμε καί 'στους δυὸ, θὰ μαλώσουν», τοῦ λέω ἐγώ.

— «Νάν τὸ πουλήσωμε, τί θὰ πιάσωμε! καί τί νάν τὰ κάνωμε τὰ λεφτά, δόξα νάχη ὁ Μεγαλοδύναμος ἔχομε νά φάμε», μοῦ λέει αὐτός.

— «Ξέρεις τί συλλογίστηκα;» τοῦ λέω ἐγώ, «νάν τὸ δώσωμε γιὰ τὴν ψυχὴ μας στὸ παιδι τοῦ γείτονα».

— «Καλὰ λές, γυναίκα, μοῦ λέει, ἔτσι νά κάνωμε· θὰ μαζώξη τὴ φανίλια του μέσα, θάχη κι' αὐτός μιὰ μέρα δικό του σπίτι, καί θὰ μᾶς συγχωρήη. Αὐτὸ εἶνε!... Γκε... γκε... μὲ κάματε καί τὸ εἶπα».

Ξεροκατάπτε πάλι, σφούγγισε τὸν ἰδρωτὰ της καί ξανακάθησε στὴ θέσι της.

Δ. Γ. Ρ. Κ.

— Γκε... γκε... μὲ κάματε καί τὸ εἶπα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς παράσιτον καλαμπουριστὴν

ΘΠΟΥ βοῆς φαῖ στρωμένο πᾶς καὶ στογγυλοκαθίζεις,
καὶ θαροεῖς πῶς μ' ἐξυπνάδες οὐ μονάχα τ' ἀλατίζεις.
Μὰ τ' ἀλάτι σου ἔχει φύρα, καὶ πολλὲς φορὲς, βρὲ τέρας,
σάν σωθῆ τὸ ἀττικόν σου, βάζεις κι' ἄλας... Ἀγκλιετέρας!

ΣΑΤΑΝΑΣ